

Steencirkel Beselare: Porch am Tir Nan Myfyr, poort naar het land der eeuwige gedachte.

De Steencirkel is opgebouwd in 2005.

Aanvankelijk werden enkel de kwartieren, zijnde de windstreken aangeduid met grote stenen.

Bij het maken van de steencirkel is geen enkele boom gekapt of omgezaagd. Omwille van de aanwezige beuken was op deze plaats een zogenaamde “laere” = open plaats in het bos.

Later werden de tussenkwartieren aangeduid met een kinderkopje (kei, gekapte kleine kassei)

Beetje bij beetje brachten mensen van de boomwandelingen spontaan stenen mee, zodoende er zich in de tussenkwartieren omzeggens volwaardige stenen ontstonden.

Alles is manueel zonder kranen of bulldozers aangebracht.

Ondertussen werd in 2007 de Steencirkel plechtig ingewijd. Bij deze ceremonie kwamen mensen van over gans Europa. Sommige hadden aarde bij, om aan aardewisseling te doen.

Zo is er aarde gewisseld met steencirkels uit Vlaanderen, Wallonië (Weris), Polen, Frankrijk, Nederland, Stonehenge, Denemarken, Noorwegen, Duitsland, Spanje, Portugal, ja zelfs met een Steencirkel in Texas.

De steencirkel werd al meermaals gebruikt om handfastingen te doen. Dit zijn ceremoniële gebeurtenissen alwaar mensen ongeacht hun geslacht elkaar trouw beloven. Ook zijn er reeds verschillende Lentefeesten en Groeifeesten in gebeurd.

Over de draak:

Wanneer iemand voor het eerst de steencirkel betreedt, dan neemt iemand die al met de steencirkel vertrouwd is de rol van de draak op zich. Volgens het verhaal is de draak Soebakim de elementale beschermer van de steencirkel, en staat hij mensen enkel toe deze te betreden als zij zijn naam als wachtwoord kunnen geven. Op deze manier worden mensen er symbolisch attent op gemaakt dat je de steencirkel - en monumenten in het algemeen - best met respect benadert.

Over steenzingen:

Steenzingen is een spel. Wij vormen een cirkel, ieder met een steen in de hand. Een menselijke cirkel van stenen. De poorten van Morgaine. Onder het zingen van het Surinaamse kinderliedje Faja Sitong geven we stenen door in een kring om ze zo te laten 'dansen'. Steenzingen is ook meer dan een spel.

Eens de stenen een volledige ronde hebben gedanst en terug bij hun beginpunt zijn beland, sluiten we onze ogen en zingen we vanuit ons gevoel als om onze steen een stem te geven, vergelijkbaar met de Fins-sjamanistische joik-gezangen. Het is een moment van bezinning en verbinding met onszelf en de aarde waarop wij leven, in het zingen van de stenen zal de aarde tot u spreken.

Ooit, meerdere duizenden jaren geleden, hebben onze voorouders megalithische monumenten gebouwd. Dat waren hoofdzakelijk: menhirs, dolmens, steencirkels en labyrinten. De benaming “menhir” en “dolmen” zijn de namen die de Kelten hieraan gaven, maar ze werden gebouwd lang voor de Kelten. Een aantal van deze monumenten zijn blijven bestaan.

De meest bekende zijn wellicht: de Steencirkels van Stonehenge in de vlakte van Salisbury, Callanish op het eiland Lewis, Ring of Brodgar op de Orkney eilanden; de dolmens van Newgrange in Ierland, Maes Howe op de Orkney eilanden, Gavrinis in de Golf van Morbihan in Bretagne en vele andere. De belangrijkste ervan trekken jaarlijks honderd duizenden toeristen en zijn Unesco werelderfgoed.

Men vindt Steencirkels in Polen, Duitsland, Noorwegen, Zweden, Denemarken, Spanje, Portugal, Frankrijk, de Britse Eilanden en in wezen langs de gehele kuststrook van de Atlantische Oceaan en de Middellandse zee.

Waar toe deze megalithische monumenten gebouwd werden weet men eigenlijk niet. Maar één van de redenen was ongetwijfeld het bijhouden van de kalender en de posities van Zon en Maan op bepaalde dagen in het jaar. Ze hadden echter nog andere doelen. Zo bijvoorbeeld weten we dat in Scandinavië de Steencirkels plaatsen van samenkomst waren waar bv “tings” gehouden werden voor rechtspraak (men vindt het woord “ting” terug in de Noorse naam “stor ting” voor het Noorse parlement).

Maar in de Steencirkels in Raade (ten zuiden van Moss in Noorwegen) kwam het dorp samen bij bruiloften voor dans en zang tot in de vijftiger jaren van de vorige eeuw. Ook al gebruikten de Vikingen rond de 10de eeuw reeds bestaande steencirkels, ze bouwden er ook zelf. Sommige van deze “nieuwe” steencirkels zijn niet cirkelvormig maar hebben de vorm van een vikingschip.

De steencirkels in Polen ten zuiden van Gdansk worden niet alleen door de toeristen, maar tot op heden ook door de plaatselijke bevolking bezocht voor genezing. Het is bijzonder, dat in het streng katholieke Polen, de mensen nog steeds grote eerbied voor deze steencirkels en hun “magische” krachten hebben.

Op de Britse eilanden vindt men ook moderne Steencirkels, die recent gebouwd werden, op zorgvuldig gekozen plaatsen. In Texas hebben wij op bijzondere plaatsen een drietal Steencirkels helpen bouwen, evenals in Vlaanderen, in Wingene en Beselaere. Weliswaar zijn er in België in de buurt van Weris twee dolmen uit de megalithische tijd bewaard gebleven en zijn er nog steeds enkele menhirs te vinden in Vlaanderen. We weten met zekerheid dat er ook in Vlaanderen Steencirkels bestaan hebben, maar helaas zijn in de loop van de geschiedenis alle Vlaamse Steencirkels uit de oudheid vernield en verdwenen.

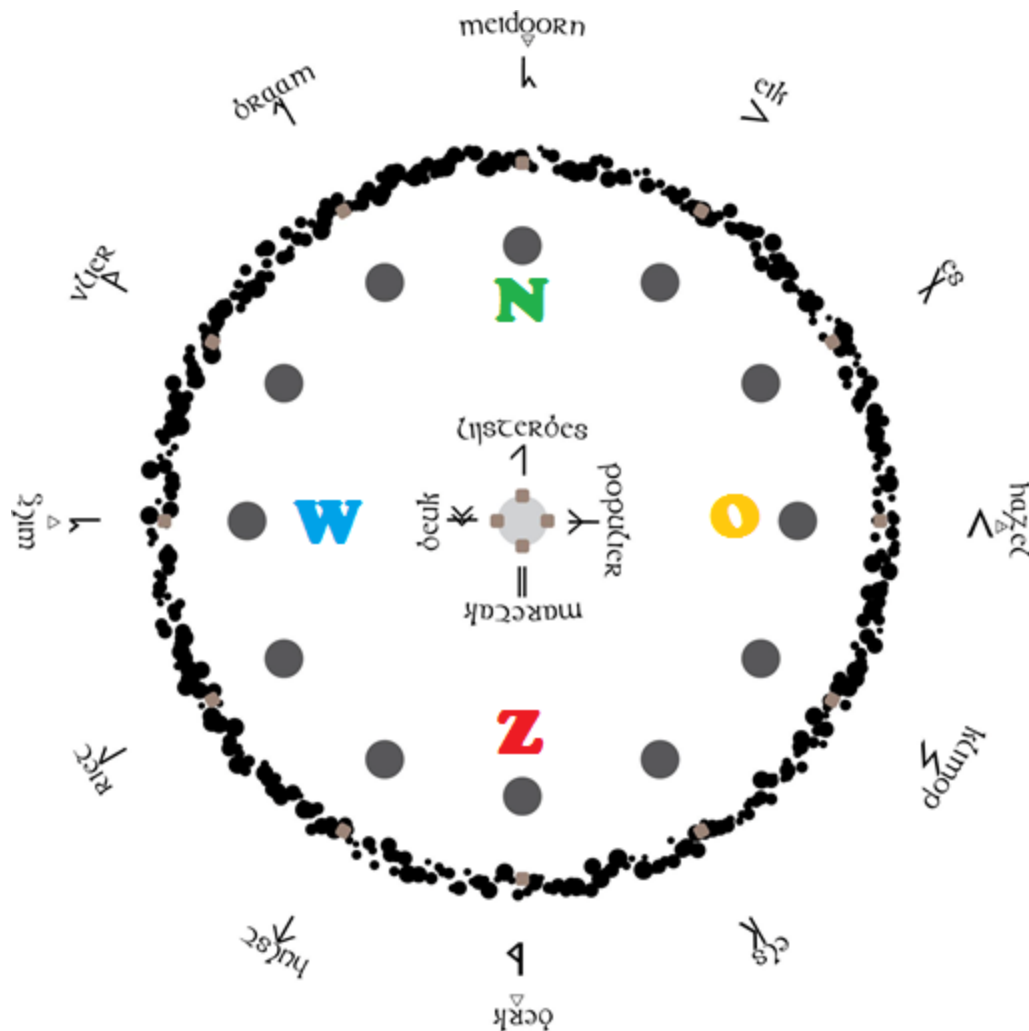
De Steencirkel in de vallei van de Reutel is een plaats geworden waar mensen meestal in alle stilte komen mediteren. Hij is verbonden met de natuur, de bomen die onze Keltische voorouders vereerden en met de kalender. Het is een plaats waar het verleden dicht bij het heden komt en waar men zich verbonden voelt, deel van een groter geheel. Men komt er tot rust, zich voorstellend hoe eertijds de druiden deze plaatsen opzochten en samenkwamen. Maar ook is het een plaats waar men tijdens een wandeling door het bos kan verpozen of in kleine groepen in alle rust en eerbied kan zingen en dansen zoals onze voorouders die eens dezelfde Steencirkels bouwden voor dezelfde doelen. Het is een plaats waar mensen die in het huwelijk treden, en voor wie hun kerk de natuur zelf is hun verbintenis vieren of waar mensen die een dierbare verloren hebben troost vinden.

In de Joodse traditie werd de oudste Steencirkel gebouwd door de engel Uriel. De kalenderfunctie er van werd door Uriel aan de patriarch Enoch uitgelegd in het apokriefe boek 1 Enoch Hoofdstuk 73, 74 en 75. Het merkwaardige is dat deze kalender van 364 dagen met seizoenen van 4 x 91 dagen (plus schrikkel dagen om synchroon met het tropische zonnejaar van 365.2425 dagen te blijven, niet alleen door de Essenen gebruikt werd (bronnen in sommige Qumran teksten) maar ook door onze Keltische voorouders die er elke maand een boom mee verbonden.

David Flusser schrijft hierover: The use of their own calendar was the most particular way in which members of the group differentiated themselves from the rest of Israel. They celebrated their festivals on different dates, with the deliberate intention of differentiating themselves from the other Jews. This is a phenomenon typical of many groups throughout the world. Even among the Jews, the Samaritan calendar is different from the Karaite one, and both differ from the common Jewish one. The calendar of the Sages, of the whole House of Israel, was different from the Essene one not only in the dating of the festivals, but in its whole conception of the year. The Essenes had a sophisticated solar calendar, in which there were fifty two weeks, and the festivals always began on the same day of the week. In this they were different from other Jews, who lived by a lunar calendar. ([Flusser 1989:43](#)). Dezelfde kalender van 364 dagen = 52 weken x 7 dagen werd trouwens in 1849 door de positivist Auguste Comte voorgesteld en had 13 maanden van 28 dagen, zodat elke maand exact 4 weken telde en op een maandag begon en op een zondag eindigde. De [International Fixed Calendar](#) stamt hier trouwens van af. Er werd elk jaar en in een schrikkeljaar twee “buiten-kalender” dagen toegevoegd om synchroon te blijven met het tropisch zonnejaar. Deze kalender komt ook overeen met één van de kalenders van de Mayas.

Het labrynt oorsprong en betekenis, doolhoven en labrynten als symbool voor de levensweg en het pad naar het midden.

Wie op zoek gaat naar de oorsprong en betekenis van het labrynt, stuit op een paradox die gelegen is in de overeenkomsten en de verschillen tussen het labrynt en de doolhof. Kort gezegd komt het erop neer dat het labrynt ook een doolhof kan zijn, maar een doolhof niet een labrynt.

Over vrijwel de gehele wereld komen gebouwen, gangenstelsels en spiralen van grote of kleine stenen voor die een labrynt voorstellen. Verder is het labrynt afgebeeld in handschriften, rotstekeningen, op munten en dergelijke. Soms zijn het labrynten die reeds duizenden jaren oud zijn en waarvan de ruïnes al in de oudheid als bezienswaardigheid werden bezocht en besproken. In de oudheid werd het begrip 'labrynt' vooral gebruikt voor een gebouw met één ingang dat zo ingewikkeld was gebouwd dat vreemden er wel in moesten verdwalen. Rond de renaissance wordt daaraan het begrip 'doolhof' toegevoegd.

Rotstekeningen en afbeeldingen van labrynten zijn over vrijwel de gehele wereld gevonden. De vroegste zijn enkele duizenden jaren oud. Zij tonen een organische eenheid met een spiraalvormige weg naar het midden. De basisvorm is een kruis dat omsloten is door een cirkel die als het ware ontstaat door de beweging rond het midden.

Het labyrint met zijn zeven, negen, tien of twaalf omlopen of windingen kan worden gezien als een plaats van oriëntatie. Wie daarin binnengaat, is op weg naar zijn uiteindelijke bestemming: het midden, de kern van zijn wezen. Hij tracht binnen de afgesloten ruimte van het labyrint, dus in zichzelf, de verzoening tussen twee principes te vinden: tussen het kruis van de aardse mens en de cirkel van de eeuwigheid. De weg in het labyrint leidt dus niet direct naar het midden, maar volgt een maximale 'omweg'.

Het belangrijkste verschil tussen het labyrint en de doolhof is de weg: het labyrint in de oudste vorm heeft één weg, één pad, één ingang; de doolhof bevat talloze paden en vele mogelijkheden. In de doolhof zijn de muren of begrenzingen zo hoog dat men er niet overheen kan kijken. In het labyrint bevinden zich geen kruispunten of vertakkingen. De ene weg voert ondanks alle bochten en slingerbewegingen wel degelijk naar het midden. De bezoeker kan dus niet verdwalen. Daarmee is het labyrint een prachtig symbool van de weg die de zoeker naar waarheid moet afleggen.

Het mysterielabyrint is een geometrische figuur met een ronde of rechthoekige begrenzing. Van bovenaf gezien levert dat een fraai en harmonieus beeld op met de volgende karakteristieken:

- er is één opening;
- de weg is overzichtelijk en beweegt zich slingerend naar de kern;
- door de slingerbeweging wordt de gehele binnenruimte gebruikt;
- wie het labyrint binnengaat, wordt herhaaldelijk langs de kern geleid.

Door die weg te gaan, wordt de actieradius steeds kleiner. Filosofisch bezien kan dat duiden op verlies aan 'ballast' of 'aards bezit'. Daartegenover staat een toenemende concentratie, inkeer, het zich richten op de essentie van de weg naar binnen. Daarbij valt op dat de beweging een wisselwerking vertoont tussen de uitzetting en inkrimping, tussen inademing en uitademing.

Deze pendelende beweging waarbij de richting steeds verandert, vindt op drie niveaus plaats. Het woord labyrint werd in de middeleeuwen verlatijnt tot 'labor-intus', het innerlijke werk. Ofschoon dit etymologisch niet de oorspronkelijke betekenis lijkt te zijn, duidt deze benaming wel op de processen die met het labyrint samenhangen en die zich erin afspelen.

Wie de ene smalle opening binnengaat, kan zich niet meer van buitenaf oriënteren, maar moet de innerlijke weg volgen. Onderweg wordt hij meermalen langs het midden gevoerd, zonder het te kunnen waarnemen. Dat is geen tijdsverlies. Immers, wie steeds zijn doel nadert en dan weer wordt weggevoerd, maakt aldus een proces van rijping door, waarin zijn vastberadenheid en doorzettingsvermogen worden beproefd. Een directe rechtlijnige weg bestaat niet en zou wellicht ook niet het gewenste resultaat hebben.

De paradox van het labyrint ligt hierin, dat het enerzijds de kern toegankelijk maakt, maar haar anderzijds ook beschermt tegen onbevoegde indringers. Die dubbele betekenis wijst erop dat het hier om een proces van inwijding gaat. De oudste labyrinten werden bovendien gebruikt om de slingerbeweging tussen geboorte en door den dood en geboorte weer te geven. Vaak bevond zo'n afbeelding zich als symbool van de weg naar de 'onderaardse koningin'.

Uiteindelijk vindt in het centrum de confrontatie plaats. Er bestaan verschillende afbeeldingen van deze ontmoeting in het midden. De ene plaat laat een levensboom zien, een andere toont een toren of tempel, een bron, de dood, de minotaurus, een pelgrim, een berg.

Het labyrint heeft in de 21ste eeuw nog weinig aan actualiteit verloren. In het verwarrende en gefragmenteerde leven van de moderne mens toont het voor velen een weg van inkeer die zelfs in zekere mate kan voeren tot neutralisatie van het net dat de zintuigen hebben geweven. Het materialistische denken met zijn specialismen, het eindeloze determineren, conceptualiseren, analyseren en het zoeken naar referenties hebben de natuur op de pijnbank gelegd. Daarom is het hier beter over een doolhof te spreken.

De hersenen vertonen een groot aantal windingen als in een labyrint. Zo kan de ruimte inde schedel maximaal worden benut. Om zijn geweldige spirituele mogelijkheden op de juiste wijze te kunnen gebruiken, moet een mens echter eerst de uitweg vinden uit de doolhof van zijn zintuiglijke waarnemingen.

Bron: Tijdschrift Pentagram, 1997 nummer 5

